

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Lindsey Kelk
I HEART LONDON

Copyright © 2012 by Lindsey Kelk
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-866-3

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Volim
London

LINDZI KELK

Prevela Branislava Maoduš

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Deli, Bet, Sari, Žaklini,
Rajanu, Emi i Rejčel.*

*Ljudi me uvek pitaju ko je moja Dženi Lopez, a
ja im kažem da sam srećna zato što nemam samo
jednu, imam sve vas... Naravno da bih vam izvadila
dijafragmu kada bih to morala da uradim.*

Ne tebi, Rajane.

Izjave zahvalnosti

Čini se da nikada nije dovoljno, ali hiljadu puta hvala Rouanu Lotonu – superagentu / osposobljivaču / i uopšte omiljenoj osobi. Isto važi i za Lin Dru i Taliju Suzuma, hvala vam što ste bile toliko strpljive i predusretljive i što ste pomogle da ova knjiga (kao i sve ostale) izađe. Izdavačkoj kući *Harper Kolins* ne mogu dovoljno da se zahvalim – svima u Velikoj Britaniji, svima u Sjedinjenim Američkim Državama i naročito svima u Kanadi (a ponajviše Emi Ingram i Polu Kovelu, kojima još uvek dugujem trideset dolara). Još jednom se zahvaljujem Šarlot i Kesi iz časopisa *Mari Kler* – rad sa vama čini me srećnom.

Toliko je ljudi koji zaslužuju zahvalnost, zagrljaj i piće što su me održali u životu tokom pisanja ove knjige: Dela, Džeki, Sara, Ana Mercedes, Bet, Rajan, Sem, Ilana, Rejčel i, mili bože, još gomila ljudi. Zahvaliću vam se lično uz piće. Ljudi kojima ne mogu da se zahvalim, ali koji su takođe bili značajni su bendovi *Nejšenel*, *Kamera opskura*, *Mapets*, glumačkoj ekipi serije *Na putu nadole* i superstaru televizije WWE, SM Panku. Duga je to priča.

Naposletku, želim da se zahvalim svim drugarima sa *Tvitera* koji su me ubeđivali da nisam luda što sedim u hotelu u Vegasu u četiri sata ujutro i pišem knjigu. Veliki pozdrav za one koji mi pružaju podršku i sve koji su odvojili vreme da mi pošalju pozdrav. Mnogo mi to znači.

Poglavlje 1.

„Izvinite što kasnim“, doviknula sam utrčavajući u kancelariju časopisa *Glos* i počela da raskopčavam košulju dok sam gurala vrata zadnjicom. „Imala sam frku sa Dženi, i izgubila sam cipele, i nisam uspela da uhvatim taksi, i kako to da je danas ovako vruće? I imam neko sranje na košulji, ali mislim da sam ovde negde ostavila majicu, tako da...“

„Gospođice Klark.“

Bluza mi je bila obmotana oko glave, a ruke ukrštene iznad glave u pozi umirućeg labuda, kada sam čula kako me doziva neko ko sasvim sigurno nije bio Delija Spenser. A znala sam da to nije moja prijateljica i koleginica Delija Spenser, zašto je glas bio muški. I bio mi je poznat.

„Gospodine Spenser?“ Provirila sam kroz rupicu za dugme i ugledala Delijinog dedu, vlasnika *Spenser medija* i mog šefa, kako se naslanja na Delijin sto vrlo ozbiljnog izraza lica. Iza njega je sedela Delija u svojoj mekoj kožnoj stolici i grizla usnu pokušavajući da suzdrži smeh. Nijedno od njih nije bilo impresionirano mojim brushalterom. Nije bio jedan od boljih.

„Drago mi je što vas vidim“, rekla sam pokušavajući da, što je opuštenije moguće, spustim košulju preko glave pre nego što pružim ruku gospodinu Spenseru i očaravajuće mu se osmehnem. „Stvarno se izvinjavam.“

„Ne brinite“, rekao je. Potom je ustao ignorišući moju ispruženu ruku i ušao pravo u našu sićušnu salu za sastanke. „Shvatio sam da ste imali neku frku i da ste prekriveni govnama.“

„I cipele sam izgubila“, tiho sam rekla Deliji i namignula joj.

„Srećni ponedeljak“, reče mi tihim glasom, prateći dedu u salu za sastanke. „Frka sa Dženi? Koji nivo opasnosti je u pitanju?“

„Narandžasti? Možda čak i jedan lep koralnocrveni. Odlepljuje. Morala sam da se umešam.“

„Bitno je da je sada sve u redu“, Delija me je saosećajno pogledala i otvorila vrata sale za sastanke. „Imaš džemper na mojoj stolici i na njemu nema nikakvih govana.“

Delija je u poslednjih nekoliko meseci, kao i svi ostali, uživala posmatrajući kako moja NPZ*, Dženi, tone u depresiju. Prošlo je šest meseci otkako je raskinula sa svojim bivšim-bivšim i otada joj je odlično polazilo za rukom da sistematski upropasti svoj život. Ili to, ili se spremala za audiciju za ulogu u narednoj sezoni *Džersi šora*** . Nadala sam se da je u pitanju priprema za ulogu, pošto će joj, ukoliko se ne sabere, uskoro biti potreban novi posao.

„Savršeno“, promrmljala sam sebi u bradu na brzinu se presvlačeći i pregledajući svoju bluzu da proverim da li je potpuno uništena. „Nijedno dobro delo ne prođe nekažnjeno.“

„Dakle, faza pokretanja časopisa predviđena je za treći kvartal, tako da ćemo izaći baš u vreme nedelje mode, s tim što će *Glos* u Njujorku biti dostupan na ograničenom broju mesta“, rekla sam što sam samouverenije mogla. Krajičkom oka sam primetila da Delija potvrdno klima glavom. Ali moj šef, gospodin Spenser, ranije poznat kao Bob, koji je sedeo tačno naspram mene, nije klimao glavom. Pijuckao je kafu i fiksirao me pogledom, toliko oštrim da sam bila prilično ubeđena da bi njime mogao da iseče limenku. Prigušila sam sićušni cijuk i prešla na poslednji slajd svoje prezentacije u Pauer pointu. O da, sada sam od onih što koriste Pauer point. „Kada izađemo na tržište i zadobijemo solidan

* Najbolji prijatelji zauvek. (Prim. prev.)

** Američki rijaliti-šou. (Prim. prev.)

broj čitalaca, u četvrtom kvartalu ćemo pokrenuti časopis i na Zapadnoj obali, a zatim u prvom kvartalu naredne godine krećemo na nacionalno tržište sa dugoročnim ciljem da se u trećem kvartalu, isto naredne godine, proširimo i na međunarodno tržište.“

Bila sam veoma ponosna na sebe. Nakon onako katastrofalnog početka uspjela sam da prelistam sve slajdove a da ništa ne zajebem, i pritom ničim nisam isflekala Delijin džemper. Stvari su kretale nabolje. Sada nam je, da bismo pokrenuli posao, bilo potrebno još samo odobrenje gospodina Spensera. Pokušala sam da zauzmem pozu kao da stojim pored točka sreće i uputila svojoj dvočlanoj publici zanosan osmeh. Bila sam devedeset devet posto ubeđena da izgledam neuravnoteženo, ali Bob je na licu imao zamišljen izraz, a Delija me još nije šutnula, tako da sam zaključila da je ova prezentacija bila uspešna.

„Zanimljivo“, rekao je gospodin Spenser, „Vrlo zanimljivo.“

Nekada davno gospodin Spenser i ja smo bili najbolji drugari – išli smo zajedno na ručak u *Pastis*, nudio mi je poslove iz snova u Parizu. Bili smo najbolji drugari – a onda sam u jednom mejlu, manje ili više slučajno, prišla njegovoj unuci, Delijinoj identičnoj bliznakinji Sisi, nekoliko veoma živopisnih i nimalo laskavih epiteta i, pa dobro, za Božić je udarila pesnicom posred lica. Nakon toga smo se malčice udaljili. Pružio je meni i Deliji priliku da pokrenemo časopis *Glos*, dao nam malu kancelariju u zgradi *Spenser medija* i nešto kancelarijske opreme, i nevoljko je pristao da podrži moj zahtev za vizu, ali tu se naša saradnja završavala. Porodica Spenser nije davala ništa za džabe. Pogotovo ako vas je zapala Britanka poganog jezika koja je nokautirala člana vaše porodice na božićnoj zabavi i pritom bila odevena kao promiskuitetni Deda Mraz. Duga je to priča, ali Sisi je zaslužila sve što je dobila. Delija se slagala sa mnom. Često. Nemam sestru, ali, da je imam, želela bih da bude kao Delija. Ljubazna, pažljiva i pametnija od svakoga ko se ikada pojavio u rijalitiju *Šegrt*. Ne bih želela da mi sestra bude kao Sisi. Ako je Delija Arijel, onda je Sisi Ursula, ako je Delija svetla, Sisi je tamna. Čisto zlo. Ali od nje mi više nije pretila opasnost. Lepo je što se bar u poslednjih nekoliko meseci nije svim silama trudila da mi uništi život. Što je dobro, jer sam imala mnogo posla.

Naposletku smo bile spremne za pokret. Imale smo odličan model, poslovni plan koji je imao smisla, pisce, čak smo imale i prodavca

spremnog da za nas obavlja distribuciju. Samo su nam još bili potrebni mediji. A da bismo njih dobile, morale smo da ubedimo dedu Boba da nas ubaci u godišnju prodajnu konferenciju *Spenser medija*. Delija je bila uverena da je stvar rešena, ali ja nisam bila toliko sigurna, mada je ostao sve vreme naše prezentacije i nijednom nije otrčao do toaleta i tako to. I samo jednom je u ruke uzeo svoj *ajfon* i nije ga dugo držao u ruci, tako da su male šanse da je igrao neku igricu. Osim ako nije majstor za nju. A sva je verovatnoća da jeste.

„Dakle, pronašla si prodavca na malo?“, upitao je Deliju.

„U pitanju je *Triniti*“, potvrdila je. „Kao što znaš, to je druga po veličini prodaja ženske odeće na malo u SAD.“

„I distribuciju ćete vršiti direktno preko njih?“, ponovo je upitao Deliju.

„Tako je“, klimnula je glavom.

„Da li je to ona zapravo bosa?“, pokazao je glavom na mene.

Ooohhh.

„Jeste“, potvrdila je Delija. „Ali ona je i vrlo dobar pisac, fantastičan kreativni planer i mislim da može mnogo da doprinese razvoju tvoje kompanije.“

Pokušala sam da ne porumenim. Dođavola.

„Mada jeste pomalo ekscentrična.“

Protiv ovoga se, istina, nisam mogla pobuniti. Iako je prilično umanjilo prvi kompliment koji mi je uputila.

„Znam da ću zažaliti što pitam“, reče Bob naposletku i okrenu se prema meni, „ali šta ti se desilo sa cipelama?“

„Pa, bila sam kod svoje prijateljice Dženi...“, čim sam otvorila usta, znala sam da neću moći da se zaustavim, „i pozajmila sam njene cipele, a ona je bila poprilično pijana i u totalnom haosu i materala me je da ih skinem...“

„Nemaš svoje cipele?“, prekide me Bob. „Ne razumem...“

„Možda bi bilo bolje da se sada bavimo isključivo pitanjima vezanim za časopis?“, predložila je Delija. „I pustimo da se Anđelin problem sa cipelama reši sam od sebe. Imaš li nekih pitanja vezanih za poslovni plan?“

Bob pogleda Deliju pa mene, a potom svoj telefon. „Nemam. Sve je bilo vrlo jasno i koncizno.“

Delija se zasija od ponosa. „Imaš li pitanja vezanih za kreativno rešenje?“

„Nemam. Vi o tom tržištu znate više od mene.“

„Imaš li ikakvih pitanja?“ Popravila je kragnu na svojoj nebeskoplavoj haljini. „Sada je vreme da ih postaviš, deda.“

Impresivni sedokosi medijski magnat nagnuo se unapred i naslonio laktovima na staklenu površinu našeg konferencijskog stola. „Da budem iskren, Delija, zaista želim da saznam zašto ona ne nosi cipele.“

Delija se naslonila na naslon stolice, protrljala čelo i kratko i oštro mi klimnula glavom.

„Dakle...“

„To uopšte nije bilo strašno“, rekla sam vrteći se ukруг u svojoj stolici nakon što je Bob otišao iz kancelarije. „Šta ćemo da radimo?“

„U redu je.“ Delija istegnu svoje jogom oblikovane ruke visoko iznad glave. „Pristaće. Nema razloga da ne pristane. Imam dobar osećaj u vezi s tim.“

„Drago mi je da ga bar neko ima“, rekla sam sumorno. Ja nisam imala nikakav dobar osećaj. Jedino što sam osećala bilo je da su mi stopala prljava i da mi se jede slanina. „Zašto onda jednostavno nije odmah pristao?“

„Ne paniči, Anđela. Poznajem ja svog dedu“, rekla je. Njeno samopouzdanje me je malo umirilo. „On nikada ne pristaje odmah. Voli da razmisli o svemu, odmeri mogućnosti, a mi smo mu dale mnogo razloga da pristane. A znam da i on želi da se bavim časopisima. Pošto Sisi baš i ne pokazuje da bi bila dostojna naslednica kompanije kada se on penzionise.“

Uprkos životnoj želji da se bavi izdavaštvom, Delija je izbegavala *Spenser medije* sve dok nismo počele da radimo na časopisu *Glos*, zato što je njena do krajnosti pomerena sestra već radila u časopisu *Luk*. Ali, dok su se Sisine ambicije ograničavale samo na krađu odeće iz modnog ormana i uništavanje života britanskih honoraraca (ahm – mog – ahm), Delija je zapravo želela da bude uspešna. Izgledala je kao plavokosa WASP* princeza sa Aper ist sajda, ali je zapravo bila žestoko ambiciozni suvi genije. Ona je bila Serena van der Vudsen** sa umom Ruperta Merdoka***, a imala je i toliko samopouzdanja da bi pored nje i Ledi Gaga delovala samokritično. Bog neka se smiluje svakom ko joj se nađe na putu.

* *White Anglo-Saxon Protestant*, odnosno beli anglosaksonski protestant. (Prim. prev.)

** Lik iz serije romana *Tračara* po kome je snimljena i istoimena TV serija. (Prim. prev.)

*** Osnivač i predsednik drugog najvećeg medijskog konglomerata u svetu. (Prim. prev.)

„Jednostavno ne mogu da se nosim sa mišlju da ovo neće uspeti.“ Položila sam glavu na hladnu površinu stola i zagledala se u svoj *ajfon*. Ooo, moraću da oberem grašak u svom selu štrumpfova. „Ako ne pristane, onda smo poslednjih šest meseci radile uzalud.“

„To se neće desiti“, rekla je Delija, izgovarajući svaku reč sa rešenošću i samopouzdanjem koje ja nikako nisam mogla da prizovem. „Vidi, zašto ne bi uzela slobodno popodne? Ništa i ne možemo da radimo dok nam se on ne javi.“

„Želela sam da razgovaram sa Meri u vezi sa novim idejama za specijale“, rekla sam, okrećući smaragdni prsten oko prsta. Meri Stajn će, kada časopis i zvanično bude pokrenut, biti naš glavni urednik. Kada bih bila potpuno iskrena, morala bih da priznam da sam se iznenadila kada je pristala na to. Meri i ja smo zajedno radile na mom blogu kada sam se preselila u Njujork i kada sam ja samo izazivala nevolje, ali sam imala osećaj da jedva čeka da prestane da radi na blogu i vrati se u pravi časopis. Ona je ostala da radi na časopisu *Luk* dok ne dobijemo sva sredstva za finansiranje, ali je uspevala da nađe dovoljno vremena da što češće prigovori nešto mojim idejama. Stvarno sam je volela. „A mogla bih i da ponovo pogledam planove za veb-sajt.“

Delija mi se nasmešila s druge strane kancelarije. „Da li si svesna da uvek vrtiš svoj verenički prsten kada si zbog nečeg zabrinuta?“

„Stvarno?“, pogledala sam u svetlucavi nakit od dijamanta i smaragda, i osetila kako mi se raspoloženje popravlja. „Nisam to primetila.“

„Slatko je“, iscerila se. „Kada si uznemirena, to te smiruje. To je dobar znak, zar ne?“

„Pretpostavljam da je tako.“ Prijala mi je pomisao na to. „Mada sam verovatno samo nasmrt uplašena da ću ga izgubiti.“

„Kada smo već kod vereničkog prstenja, imam nešto za tebe.“ Izvadila je veliki, sjajni časopis iz svoje lepe *hermes berkin* tašne i dobacila mi ga. Pao je uz prijatan tresak i otvorio se na stranici prepunoj neverovatnih venčanica.

„Šta je ovo?“, upitala sam okrećući časopis da vidim naslovnu stranu. „Kako to da ga ja nemam? Imam sve časopise.“ Stvarno sam ih imala. U mom stanu je bilo toliko gomila sjajnih časopisa da sam počela da ih

upotrebljavam umesto stočića za kafu. Sve je to bio deo moje strategije odlaganja da se pozabavim planiranjem venčanja. To što sam nabavila časopise značilo je da se bar trudim.

„Ovaj je zapravo britanski“, objasnila mi je Delija. „Nosila sam pokoji komad odeće ove dizajnerke kada je radila običnu visoku modu, ali sada je potpuno prešla na venčаницe. Neverovatne su. Označila sam stranu koju bi trebalo da pogledaš.“

Obična visoka moda. Kao da tako nešto postoji. Nasumično sam otvorila časopis i zagledala se u bolno lepu stranicu na kojoj su se nalazile bolno lepe manekenke u bolno lepim venčanicama. Prešla sam prstima preko sjajnog papira i pokušala da se pretvaram da nisam bosa i da ne nosim pozajmljeni džemper zato što sam danas već sjebala jednu košulju. Kako li ću se snaći u venčanicama?“

„Obeležila sam stranicu na kojoj se nalaze njene haljine. Obavesti me ako budeš želela da se čuješ sa njom – uverena sam da bi joj bilo drago da ti pomogne.“ Delijine oči su blistale i sijale. Pomalo me je raznežilo kada sam se setila da ljudi ponekad umeju da budu divni, naročito nakon ovakvog jutra kakvo sam ja imala. „I slobodno reci ako ti je potrebna pomoć oko mesta za prijem. Poznajem mnogo ljudi. Iako sam ubeđena da ćeš se ti već i sama snaći. Ali zaista, ako ti bilo šta zatreba, samo reci.“

„Hoću“, rekla sam brišući maskaru koja mi se otopila ispod očiju i dodala *mesto za prijem* beskrajnom spisku stvari oko kojih ću u nekom trenutku u budućnosti morati da brinem. Potom sam se zadubila u ono što je svakoj nevesti ekvivalent porno-časopisa. O, rukavice... Starinske čipkane rukavice do lakta... „Ništa još nismo isplanirali. Zasada samo znamo šta ne želimo.“

„A to je?“

Nisam mogla da sklonim pogled sa lepih slika. „*Agadu**. Žive životinje. Roditelji.“

„Ne znam šta ti je *Agadu*. Slažem se da ti ne trebaju nikakve životinje, ali stvarno ne znam kako planiraš da izostaviš roditelje iz svega toga.“

„Pa, ako im ne kažem, nikada neće ni saznati“, napućila sam usne. „Ponekad pomislim da bi bilo najbolje da smo se venčali u Vegasu.“

* Popularna pesma i ples iz 1984. Godine 2000. slušaoci su je stavili na četvrto mesto liste najiritantnijih pesama. (Prim. prev.)

„Znaš i sama da to zapravo ne misliš“, rekla je Delija i zadrhtala. „Venčanje u Vegasu je zastarelo, to je bilo moderno 2008. godine. Kako je Aleks?“

„Snima.“ Osmehnula sam joj se. „Uvek snima.“

Svi koje sam poznavala mislili su kako je super biti veren sa članom nekog benda. Oni su videli samo galone šampanjca, ponoćne rokenrol avanture i pevanje serenada na sceni dok sa pevača lije znoj. Stvarnost je bila daleko manje romantična. Češće smo pili sok od jabuke nego šampanjac, a najveća avantura pre zore bila je razmišljanje o tome koliko me mnogo mrzi da ustanem i odem do toaleta. A što se tiče serenada i znoja, e, tu ne mogu lagati. Ima nečeg neverovatnog u pesmi napisanoj samo za vas; ali je proces u kom ta pesma izlazi iz Aleksove glave i snimanje pesme tako da hiljade drugih devojaka mogu da se prave da je pesma napisana baš za njih, bio neverovatno bolan.

Početak januara Aleksove oči su postale staklaste i on se za tili čas pretvorio u noćno stvorenje. Od prvog ozbiljnog mraza pa sve dok mraz nije prošao i dok u aprilu nije zasjalo sunce, on je cele noći provodio pišući pesme, a zatim je po cele dane spavao. I tako svaki dan. Došao je i maj, a on je nastavljao u istom ritmu. Svake večeri je, čim bi sunce zašlo, bunovan i raščupan izranjao iz spavaće sobe, i polazilo mu je za rukom da se rasani samo kada bi uzeo gitaru, šolju kafe ili ključeve studija. U početku mi je to bilo simpatično, ali, kada sam po treći put morala sama da iznesem đubre, bila sam prisiljena da ga udarim u potiljak.

„Ozbiljno, idi kući“, naredila mi je Delija. „Naređujem ti da uzmeš slobodno popodne. Idi kući, vidi se sa svojim verenikom, čitaj časopise koje si nakupila. I ne vraćaj se dok ne osmisliš boje.“

„Boje?“

„Odlazi!“, naredila mi je. „Jutros si bila odlična. Pokazala si brus mom dedi, održala si vrlo ubedljivu prezentaciju, i to bosa, i izborila si se sa međunarodnom kriznom situacijom po imenu Dženi Lopez, i sve to pre ručka. Uzmi slobodno popodne.“

Zazvučalo mi je prilično razumno kada je to tako sročila.

U stanu je vladala tišina. Iako mi je moja na neki način partnerka, a na neki način šefica, rekla da uzmem slobodno popodne, ipak sam se

osećala kao da sam nešto osvojila. Ima li boljeg osećaja nego biti kod kuće u vreme kada bi trebalo da ste u kancelariji?

„Zdravo?“, povikala sam samo da bih začula odjek sopstvenog glasa. Aleks mi nije odgovarao. Naš stan nije bio ogroman, ali je bio pun svetlosti i vazduha – imao je velike prozore koji su se pružali od poda do plafona i drvene podove, i nije bilo pregradnih zidova. Bio bi prelep da nije bio prepun raznih govana. Na sve strane su se nalazile kutije brze hrane, umesto stočića za kafu imali smo gomile časopisa, a na svakoj slobodnoj površini nalazila se neka dopola puna ili dopola prazna čaša. Bili smo prave svinje.

Telefonska sekretarica mi je pokazivala da imam dve poruke, ali sam rešila da to svesno i namerno zanemarim i otišla da operem svoja sirota stopala. Jedini ljudi koji su me zvali na fiksni telefon bili su moja majka, koja se plašila da će joj *skajp* uzeti dušu, i telemarketeri koji ni nemaju dušu. Nisam bila raspoložena da čujem majku, a ni prodavce.

Kada sam „othobitovala“ stopala, osvrnula sam se po dnevnoj sobi. Stan je stvarno bio u haosu. Kada je sve što sam na ovom svetu radila bilo pisanje bloga, sate i sate sam provodila na kauču povremeno čisteći stan i posmatrajući kako svet prolazi pored mene. Dane sam provodila lutajući gradom i sanjareći o sledećoj avanturi, nebrojene vikende sam protraćila u Louer ist sajdu sa Dženi i našom drugaricom Erin, i pokojim koktelom viška. A sada, kada sam imala svega nekoliko svetih slobodnih sati, trudila sam se da se rešim neke obaveze da bih oprala sudove, Erin je, otečenih članaka, sedela kod kuće, a Dženi, koju su do sada već dva puta ostavljali momci za koje je tvrdila da su ljubav njenog života, odlepljivala je brže nego što neki napaljeni tinejdžer može da vozi. Zagledala sam se kroz prozor u pravcu u kom se nalazio njen stan, pitajući se da li je uspela da stigne do kancelarije. Empajer stejt bilding mi je namignuo obasjan sunčevim zracima. Izazivao me je.

Glasno zevanje iz spavaće sobe natera me da poskočim. Aleks je bio kod kuće. Uključila sam klimu i okrenula leđa sudovima. Već je bilo veoma toplo, suviše toplo za kasno proleće, a ja sam samo želela da uskočim u krevet pored Aleksa i sklupčam se pod pokrivačem, ali teško je sklupčati se pod pokrivačem kada se znojiš kao konj. Polako i tiho sam otvorila vrata spavaće sobe i nasmešila se kada sam ugledala svog komiranog momka kako se ispružio preko kreveta. Ležao je na leđima, tamna

kosa mu se pomerila sa čela kada se promeškoltio, a bleđa koža mu je izgledala gotovo providno usled samonametnute izolacije. Majica u kojoj se ukomirao bila je izgužvana i podignuta, a noge su mu bile upletene u naše čiste bele čaršave. Bio je presladak. I privlačan. Na dobar način.

Deo mene zaista nije želeo da ga budi. Izgledao je tako spokojno, a i bilo je lepo odvojiti dva minuta i posmatrati ga a da njemu pritom ne bude neprijatno i da se ja ne osećam kao perverzljak. Nažalost, ja sam trapava krava koja ume da skine usku suknju samo ako okrene kopču napred, a ponekad, kada se ta suknja zalepi za kožu, ceo proces je mnogo teži nego što možete da zamislite. Nakon što sam se suviše dugo borila sa kopčom, povukla sam je što sam jače mogla, slavno se zanela i udarila u noćni stočić. Moje pomade i losioni se razleteše po podu zvečeći i kloparajući. Zaledila sam se, držala sam sto i čekala da se kutija *krem de la mera*, koju mi je Erin poklonila za Božić zaustavi pored ormana.

„Brojutro, Anđela“, promumlao je Aleks ne pomerajući se. Otkrila sam da imam ozbiljan problem sa damskom odećom. Pokazalo se da je oblačiti je i svlačiti opasno po moje zdravlje.

Kada sam se uvukla pored Aleksa, primetila sam da je krevet hladan, a čaršavi meki. Za jednog mršavka bilo je prilično prijatno ugnezditi mu se u krilo. Široka ramena i snažne ruke se raširiše i obgrliše me dok sam tonula u krevet.

„Hej.“ Dodirnuo mi je kosu usnama i ponovo zevnuo. „U krevetu si.“

„Uzela sam slobodno popodne“, odgovorila sam naslanjajući se leđima na njegove grudi i drhteći od zadovoljstva. „Pomislila sam da bi bilo lepo videti te.“

„Meni se dopada što vidim tebe“, prošaputao je. „Šta, zar je već po podne?“ Živ mi bio tako pospan i pogubljen.

„Legao si tek jutros u pet“, rekla sam mu. „Tako da je, tehnički gledano, za tebe još uvek sredina noći.“

„Imala si sastanak danas“, promrmljao je hvatajući me za ruku i uplićući prste s mojima. „Kako je prošao?“

„Iskreno, ne znam“, priznala sam. Jedan od uslova naše veridbe bila je otvorenost po svakom pitanju, zbog čega je Aleks, čini mi se, već počeo da se kaje. „Ali Delija kaže da će sve biti u redu. Kako napreduje snimanje?“

Aleks je napipao *ajfon* na noćnom stočiću sa svoje strane kreveta i stavio mi ga u ruku. „Završeno.“